

ἄνεαστος ἐπίθ. Χίος ἄναστος Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέαστος.

1) Ὁ μὴ τυχὼν τῆς πρώτης ἀρόσεως, ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ἐπὶ ἀγροῦ Πόντ. Συνών. ἀκαλλιεργητος 2, *ἀνέα-τεντος 1. β) Καθόλου, ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ὁ μὴ ὀργωθείς Χίος: *Ἡφηκα τὸ χωράφι ἄνεαστο, δὲν τό *νεασα. Συνών. ἀκαλλιεργητος 1. 2) Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ κόπρου Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἀνάστον κεπὶν - χωράφ' Τραπ. Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέρωστος, ἀλέρωτος 2, *ἀνέατεντος 2, ἀφούσκι-στος. 3) Ὁ μὴ λευκανθεὶς διὰ πλύσεως Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἀνάστον παννὶν - κανάβ' Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναύγιστος.

*ἀνέατεντος ἐπίθ. ἀνάτεντος Πόντ. (*Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *νεατεντός < *νεα-τεύω.

1) *Ἀνεαστος 1, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): Χωράφ' ἀνάτεντον Χαλδ. 2) *Ἀνεαστος 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (*Οφ.): *Ἀνάτεντο ἔν' τὸ χωράφ'.

ἀνέβα τό, σύννηθ. καὶ Πόντ. ἀνιβα Σκόπ. *νέβα Α.Ρουμέλ. (Σωζόπ.) ἀνέβα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀνήβα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάβα. Καὶ ὁ τύπ. ἀνῆβα μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ. στ. 5373 (ἔκδ. JSchmitt) «... ἄρχισαν ν' ἀνιβαίνουν | τὸ ἀνῆβα τοῦ Μακρουπλαγίου...»

1) *Ἀνοδος, ἀνάβασις σύννηθ. καὶ Πόντ.: Βαρέθηκα τ' ἀνέβα καὶ τὸ κατέβα. Αὐτὸ τὸ ἀνέβα καὶ κατέβα δὲ μ' ἀρέσει σύννηθ. Μ' ἔκουρι σήμερα τ' ἀνέβα καὶ τοῦ κατέβα Ἰμβρ. Με τὸ ἀνέβα καὶ κατέβα ἐλέρωσες τὰ σκάλας Πόντ. || Φρ. *Ἐκαμι πουλλὰ ἀνιβα καὶ κάτιβα (ἔκτισε πολλαὺς οἰκίας) Σκόπ. || Παροιμ. Αὐτὸ τὸ *νέβα ἔχει καὶ κατέβα (τὴν εὐτυχίαν ἀκολουθεῖ ἡ δυστυχία) Σωζόπ. Τὸ ἀνέβα ἔδει τῶν κατέβα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Εὐκόλο τ' ἀνέβα τοῦ λαγοῦ, σκουνητούφλα τὸ κατέβα (ὅτι ἡ ἱκανότης τινὸς φαίνεται εἰς δυσχερεῖς περιστάσεις) Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Μιχ. Γλυκ. Στίχους γραμματ. 363 (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,30) «τοῦτο τὸ ἀνάβα τὸ γοργὸν ἔχει καὶ ὀξὺν κατὰβα». Πβ. ἀναβα, ἀναβάλλουσα 2, ἀναβολάρις 1, ἀναβόλασμα 1, ἀναβόλεμα 1, ἀνῆφορος, ἀντίθ. κατέβα. 2) Τὸ μέρος ὅθεν δύναται τις νὰ ἀναβῇ Πόντ. (Κερασ.) 3) Ἡ ζύμωσις, τὸ ἀνέβασμα τῆς ζύμης Πόντ. (Σάντ.)

ἀνεβάζω κοιν. καὶ Καπ. Πόντ. (*Ἀμισ. Οἶν.) ἀνε-βάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνιβάζον βόρ. ἰδιώμ. ἀνεβάντζω Χίος ἀνεβαίζω Πελοπ. (Λακων. Μάν.) ἀνιβαίζου Θράκ. (*Ἀδριανούπ.) ἀνιβάζω Ζάκ. *Ἡπ. Νάξ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος—Λεξ. Δεξ. ἀνι-βάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) *νεβάζω Ἀστυλ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Πόντ. Προπ. (*Ἀρτάκ.) Ρόδ. Σίφν. Σύμ. *νεάζ-ζω Ρόδ. *νάζ-ζω Ρόδ. *νιβάιζω Σύμ. βαίχου Τσακων.

Τὸ μεσν. ἀνεβάζω, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβιβάζω. Τὸ ἀνιβάζω καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀνεβαίζω κατ' ἐπίδρ. τοῦ ἀνεβαίνω. Διὰ τὸν τύπ. βαίχου ἰδ. HPernot Dial. Tsakon. 271.

Α) Μετβ. 1) Κάμνω τινὰ ν' ἀναβῇ, ἀναβιβάζω κοιν. καὶ Καπ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (*Ἀμισ. Κερασ. Κο-τύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀνεβάζω τὸ παιδί 'ς τ' ἄλλογο - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὸ κάθισμα - 'ς τὸ παράθυρο - 'ς τὸ τραπέζι κττ. κοιν. Ποιὸς θὰ τὴνε *νεβάση; Σίφν.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

*Ἀνῆβασο τὸ μωρὸ 'ς σὸ σκαμνὶ Κοτύωρ. *Ἐνῆβασα τὰ χορτάρα 'ς σὸ δρανὶ (δῶμα) *Οφ. *Νέβασέ με *πάνω Ρόδ. || Παροιμ. Ὁ Θεὸς ἄλλους ἀνεβάζει καὶ ἄλλους κατεβάζει (ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία ἐναλλάσσονται) κοιν. Οὐ Θεὸς ἀσκάλις ἀνιβάξ' καὶ ἀσκάλις κατιβάξ' (συνών. τῇ προηγου-μένη) Σάμ. Μὴ δὸν ἀνεβάξης τὸ γακόσειρο παρ' ὡς τοῖ νώμους σου, γιὰτ' ἂ δὸν ἀνεβάσης ὡς τὴ γεφαλὴ σου, θὰ σὲ κατοικήσῃ (ὅτι ἐν μέτρῳ πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τις τὸν ταπεινὸν διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ νὰ ὑβρισθῇ ὑπὸ τούτου ἀνυψομένου. γακόσειρος = ὁ ταπεινὴς καταγωγῆς) Κρήτ. || Ἄσμ.

*Ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀρπᾶ καὶ *πάνω τὴ *νεβάζει

Ρόδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε στ. 2335 (ἔκδ. J.Lambert) «φέρουν σκουτάριν στρογγυλὸν καὶ ἀπάνου μὲ καθίζουν | εἰς ὕψος μὲ ἀνεβάζουσιν».

2) Προάγω, προβιβάζω τινὰ Θεσσ. (Ζαγορ.) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): Ὁ δάσκαλό μ' ἐνέβασε με Οἶν. Δὲ θ' ἀνιβαστῆς φέτου Πάμφιλ. 3) Ἐξυψώνω τινὰ ἠθικῶς, δίδω ἀξίαν εἰς τινὰ σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Αὐτὸ σὲ ἀνεβάζει πολὺ 'ς τὴ συνειδήσιν μου σύννηθ. Μ' αὐτὸ ποῦ εἶπες τὸν ἀνέβασες Σῦρ. Πολλὰ ἐνέβασες ἀτεν Τραπ.

4) Αὐξάνω τὸν μισθὸν ἢ τὴν τιμὴν πράγματός τινος κοιν.: Ὁ σπιτονοικοκύρις κάθε τόσο μ' ἀνεβάζει τὸ νοίκι. Ὁ ἀφεντικός μου θὰ μὲ ἀνεβάσῃ τὸν ἄλλο μῆνα (βραχυλ. ἀντὶ θὰ μοῦ ἀνεβάσῃ τὸ μιστό). Ἀνέβασε ἡ κυβέρνησι τὸ ψωμί - τὴ ζάχαρι - ὅλα τὰ πράματα (βραχυλ. ἀντὶ τὴν τιμὴ τοῦ ψωμοῦ κτλ.) κοιν. Τὸ πεδάρι τ' ἀνεβάσαν ἐφτὰ δραχμὲς (πεδάρι = πεντάδραχμον) Τήν. 5) Πλειοδοτῶ Πόντ. (Κερασ.) Σῦρ.: Αὐτὸ τὸ χωράφι τ' ἀνέβασε καὶ τὸ πῆρε Σῦρ. Ὡς πόσον ἐνέβασές αὐτο; Κερασ. Συνών. ἀβαντζάρω

Α 2, ἀναβαντζάρω 1, ἀνεβατίζω 3. 6) Ὑπολο-γίζω τι κατὰ ποσὸν σύννηθ.: Τοὺς κατοίκους τοῦ δεῖνα τόπου τοὺς ἀνεβάζουν σὲ πέντε χιλιάδες. β) Ὑπερβάλλω τι κατὰ ποσότητα Ἰων. (Κρήν.): Ἐχω ἀκουστὰ πῶς εἶναι δέκα χιλιάδες ψυχομέτρι, ἄλλοι ὅμως τοὺς ἀνεβάζουνε (ψυχομέτρι = σύνολον ἀνθρώπων). 7) Μεγεθύνω τι Νάξ. (Κωμ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Ἀνεβάζω τὴ μεθήρα Κωμ. Ἀνεβάζω τὸ βαρέλλι Ἐρμούπ. 8) Κάμνω τι νὰ ὑποστῇ ζύμωσιν, ἐπὶ ζύμης ἄρτου Θράκ. (Σηλυβρ.) Πόντ. (*Ἀμισ. Κερασ. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀνιβάζω τὸ ζ'μάρ' *Οφ. Τὸ φλουρι τ' ἀγι-κωνσταντινιάτικο σὰν τὸ βάλ'νε μέσα 'ς τὸ ζυμάρι

ποῦ θὰ κάμ'νε ψωμί, τὸ ἀνεβάζει χωρὶς μαγιά Σηλυβρ. Μετοχ. ἀνεβασμένος = ὁ ὑποστὰς τὴν προσήκουσαν ζύ-μωσιν πολλαχ.: Ζύμη ἀνεβασμένη πολλαχ. Ἀνιβασμένον ζουμάρ' Χαλδ. Συνών. καὶ ἀντίθ. τῆς μετοχ. ἰδ. ἐν λ. ἀνατε 1. Καὶ ἀμτβ. ἀνυψοῦμαι, φουσκώνω, ἐπὶ ζύμης Νίσυρ. Ρόδ.: Τὰ ψωμιά νάζ-ζουν Ρόδ. Τὰ ψωμιά *νέβασαν Νίσυρ.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι Πελοπ. (Μάν. κ. ἄ.): Ἀνεβαίζω 'ς τὸ βουνὸ Μάν. Καὶ μετβ. ἀνέρχομαί τι Αἴγιν. Θράκ. Κορσ. Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Νίσυρ. Σῦρ. Χίος: Ἀνιβάζου τοὺν ἀνήφουρου Χαλκιδ. Αὐτὸ τὸ βουνὸ εἶναι πολὺ ἀψηλὸ, δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀνεβάσω Σῦρ. || Ἄσμ.

Τοῦ μέγα Γεώργι τὸ βουνό, τοῦ μέγα Κωσταντίνου, μήτε πουλλὶ τ' ἀνέβαζε μήτ' ὦραιο χελιδόνι, κόρη ξανθὴ τ' ἀνέβαζε, πλέχνοντας τὸ γαῖτάνι

Αἴγιν. Καρδιά μ', εἶδα 'χεις καὶ πονεῖς καὶ βαρβαναστενάξεις; βαρὺ γομάρι δὲ βαστᾷς, βουνὰ δὲν ἀνεβάξεις!

Κρήτ. 2) Ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω Βιθυν. (Κατιρ.) Κυδων. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Ρόδ.: Ὅλη τὴ νύχτα ἀνέβαζα Μάν. Τὸ μωρὸ δὲν κοιμάται, ἀνεβάζει Κατιρ.

Ἐνθάδε ὁ ἄρρωστος Ρόδ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναφέρων **A 1 β.** 3) Ἀναδίδω, ἐκβάλλω Εὐβ.(Πλαταν.): Ἀνεβάσει γλάρα αὐτὸ τὸ σπῖτι (γλάρα = ὑγρασία). Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναχύνω 1.

***ἀνέβαιμα** τό, ἀνάβαιμα Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) ἀνήβαιμαν Πόντ.(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεβαίνω.

1) Ἀνάβασις ἐνθ' ἀν.: Τῇ δέντροῦ τ' ἀνήβαιμαν κολάειν (ἡ ἀνάβασις ἐπὶ τοῦ δένδρου εἶναι εὐκόλος) Τραπ. Παροιμ.

Κάθε ἀνάβαιμα ἔχει καὶ τὸ κατάβαιμα

(ὅταν τὴν εὐτυχίαν διαδέχεται ἡ δυστυχία. Πβ. καὶ μεσν. παροιμ. παρὰ Μιχ. Γλυκ. Στίχοι Γραμματ. 363 (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 130), «τοῦτο τὸ ἀνάβα τὸ γοργὸν ἔχει καὶ ὁξὺν κατάβα») Σωζόπ. 2) Ἡ ἀνάβασις τῆς ζύμης Πόντ.(Τραπ.): Ἀκόμαν 'κὶ φαίνεται τῇ ζουμαρί' τ' ἀνήβαιμαν.

ἀνεβαίνω, ἀναβαίνω Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Καλλιπ.) Καπλ.(Ἀξ.) Κύπρ. Πόντ.(Κοτύωρ.) Σέριφ.—Κορ. Ἄτ. 5,15 ΔΣολωμ. 11 ἀναβαίν-νω Ἀπουλ. ἀνεβαίνω κοιν. καὶ Πόντ.(Ὁφ. Τραπ.) ἀνεβαίν-νω Ἀπουλ.(Καλημ.) Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀνεβαίν-νον Χίος(Μεστ.) ἀνεαίνω Κάρπ. ἀνεαίν-νω Ἀπουλ.(Καλημ.) Κάρπ. Κάσ. Κύπρ. ἀνιβαίνον βόρ. ιδιώμ. ἀνηβαίνω Κύμ. Λευκ. Μεγίστ. Πόντ.(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σύμ.—Λεξ. Μπριγκ. ἀνηβαίνον Εὐβ.(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀνηβαίν-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνηαίνω Μεγίστ. Χίος ἀνηβαίν-νον Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀν'βαίνον Ἡπ.(Ζαγόρ.) Λέσβ. ἱναβαίνω Χίος ἱνεβαίνω Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) Θεσσ.(Ὀλυμπ.) Κάσ. Προπ.(Ἀρτάκ.) ἱνεβαίν-νω Κύπρ. Ρόδ. Τήλ. ἱνεβαίνον Μακεδ. ἱνεβαίνω Πόντ.(Ἀμισ.) Σύμ. ἱνεβαίν-νω Σύμ. ἱναίν-νω Ρόδ. ἱναίνον Τσακων. Παρ. ἀνεβαίνιζα Καπλ.(Σίλατ.) Προστ. ἀνάβα Μακεδ. Μέσ. γ' προσ. ἀνεβίεται Πόντ.(Οἶν.)

Τὸ μεσν. ἀνεβαίνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβαίνω. Τὸ ἱναίν-νω ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἱνεαίν-νω. Διὰ τὸν τύπ. ἱναίνον ιδ. HPernot Dial. Tsakon. 271.

A) Ἀμτβ. 1) Ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι κοιν. καὶ Ἀπουλ.(Καλημ.) Καλαβρ.(Μπόβ.) Καπλ.(Ἀξ. Σίλατ. κ. ἀ.) Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀνεβαίνω 'ς τὸ βουνὸ - 'ς τὸ δέντρο - 'ς τὸ δῶμα κττ. Ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος - τὸ θεομόμετρο κττ. κοιν. Ὁ νεὸς ἐνέη 'ς τὸ οὐνιν (βουνὸ) Κάρπ. Μὴν ἀν'βαίν' 'ς τὸν δέντρον Ἡπ.(Ζαγόρ.) Ἀνήφ'κα 'ς τὸν καμπαναριὸ αὐτόθ. Ἀνηβαίνομε πάνον 'ς τὴ συντοσία Εὐβ.(Αὐλωνάρ.) Νέβα πάνον Ρόδ. Ἀνάβα πάνον Μακεδ. Ἐνήβα ἐπάν' 'ς σὸ δέντρο Ὁφ. Ἐνήβα ἀπάν' 'ς σὴν πέτραν Τραπ. || Φρ. Ἀνέβηκε τὸ αἶμα 'ς τὸ κεφάλι τον - 'ς τὸ πρόσωπό τον (ἐξήφθη, ὠργίσθη) κοιν. Ἡ λαλία τ' 'ς σὸν οὐρανὸν ἀνηβαίνει (ἐπὶ τοῦ ἰσχυρῶς κραυγάζοντος) Κερασ. || Παροιμ. φρ. Ἀνέβ'κι οὐ γάιδαρους 'ς τὰ κιραμίδια (ἐπὶ τῶν εὐπίστων) Στερελλ.(Ἀκαρναν.) || Ἄσμ.

Γιὰ νάβα, βρὲ ναυτοπούλλο, ἀπάνω 'ς τὸ κατάρτι.

Παιζωγελῶντας νάβαινε, κλαίοντας καταβαίνει Χίος

Ἐμπαίν-νει μέσ' 'ς τὸ σπῖτι τον, 'ς τὴ γλῆνη τ' ἀνεαίνει, ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλᾷ κὶ ἀνεφιλᾷ το

(πόπλωμα = πάπλωμα) Κάρπ.

Ἀγνὲ-Νικόλα τῶν Μυρῶν μὲ τὰ ψαρά τὰ γένεια, σὰν θ' ἀνηβαίνει 'ς τὰ πανηγιά, νά με τὸν ἔχης ἔννοια

Μεγίστ. Μέσ. κατὰ γ' πρόσ. Πόντ.(Οἶν.): Ἀτοῦ ἀπάνον 'κ' ἀνεβίεται (ἀντὶ 'κὶ ἀνεβίεται, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεβῇ τις). Καὶ μετβ. ἀνέρχομαί τι κοιν. καὶ Πόντ.(Κερασ.

Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.): Ἀνεβαίνω τὸ βουνὸ - τὴ ράχι - τὴ σκάλα κοιν. Ἀνηβαίνω τὰ σκάλας Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Τῇ σκάλα π' ἀνεβαίνεις ν' ἀνέβαινα κ' ἐγώ, σὲ κάθε σκαλοπάτι νὰ σὲ γλυκοφιλῶ

Κρήτ.—Ποίημ.

Θαμποφέγγει κἀνέν' ἄστρο | καὶ ἀναδεύοντο μαζί ἀναβαίνοντας τὸ κάστρο | μὲ νεκρώσιμη σιωπῇ

ΔΣολωμ. 11. 2) Αἶρομαι εἰς ὕψος, ἀνυψώνομαι σύνθηθ.: Ἀνεβαίνει ὁ τοῖχος - τὸ χτήριο. Ἀνεβαίνει τὸ καζάνι - τὸ ποτάμι (βραχυλ. ἀντὶ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ - τοῦ ποταμιοῦ). Ἀνεβασμένα νερά. 3) Ὑφίσταμαι τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ζυμοῦμαι κοιν. καὶ Πόντ.(Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἀνέβηκε ἡ ζύμη - τὸ προζύμι - τὸ ψωμί κοιν. Ἀνέφ'ται τὸν ζ'μάο' Λέσβ. Τὸ ζουμάο' ἐνέβεν Κοτύωρ. Ἀλ-λογκομ-μαίν θέλουν ν' ἀνηβοῦν τὰ ψωμιά Σύμ. ἱναίν-νον τὰ ψωμιά Ρόδ. || Ἄσμ.

Ἀνήβαινε προζύμι, κατήβαινε σκαφίδι,

κοράσια τὸ ζυμώνουν, μὲ μάνα μὲ πατέρα

Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω **B 15**, ἀναζυμώνω 2, φουσκώνω.

4) Προχωρῶ, προβαίνω Τήν.—Ιδραγούμ. Ὅσοι ζωντ. 84: Ἀνεβαίνει ἡ μέρα Τήν. Ἡ νύχτα ἀνεβαίνει Ιδραγούμ. ἐνθ' ἀν. 5) Προάγομαι, προβιβάζομαι, ἐν τῇ σχολικῇ γλώσσῃ Μήλ.: Ὁ γιὸς μ' ἀνέβηκε 'ς τὴν παραπάνω τάξι. 6) Ὑπερτιμῶμαι κοιν.: Ἀνέβηκε ἡ ζάχαρι - τὸ νοῖκι - τὸ ψωμί. Ὅλα τὰ πράγματα ἀνεβαίνουν κάθε μέρα κοιν. Τὰ μεροκάματα εἰν' ἀνεβασμένα πολλαχ. 7) Συμποσοῦμαι, ἐπὶ λογαριασμῶν κοιν.: Ἀνέβηκε ὁ λογαριασμός ἐκατὸ δραχμῆς. Ἡ προῖκα τῆς μετοχῆς, ἐπιπλά καὶ ροῦχα ἀνεβαίνει ἐκατὸ χιλιάδες. Τὸ χρέος ἀνεβαίνει σὲ δέκα χιλιάδες κοιν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λαογρ. 9 (1926) 361 «ἀνέβη δὲ ἡ προῖκα τοὺς ἐξήντα μυριάδες». 8) Γίνομαι σφοδρότερος, ἐντείνομαι κοιν.: Ἀνεβαίνει ὁ πυρετός - ἡ ζέστη - τὸ κρύο κοιν. Ὅσ' ἀνεβαίνει ἡ μέρα, ἀνεβαίν' ἀγέρας (ἀντὶ ὁ ἀγέρας) Τήν. 9) Ἀναπνέω μετὰ δυσκολίας, ἀσθμαίνω Πελοπν.(Λακων.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναφέρων **A 1 β.**

10) Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Κύθν.: Ὁ δεῖνα λείπει 'ς τὸ δεῖνα μέρος τσαὶ θ' ἀνέβη τὸν ἄλλο μῆνα Κύθν.

B) Μετβ. 1) Ἐπιβαίνω τινὸς Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Ἀδριανούπ. Καλλιπ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μακεδ.: Ἐπειδὴ ἀνέβ'κε ὁ Χριστὸς τὸ μονάρι, τὸ βλόησε νὰ μὴ γεννάη Σηλυβρ. Ἡ ἀλιποῦ ἀνέφ'κι τὸν γάιδαρον κὶ ἄρχιμι νὰ πααίτ' Ἀδριανούπ. || Παροιμ. Τὸ χαμηλὸ τὸ γάδαρο οὐλοὶ τὸν ἀνεβαίνουνε (τὸν ἀνίσχυρον πάντες ἀδικοῦν) πολλαχ. Συνών. κωβαλλαρώνω, κωβαλλήκω, κωβαλλικεύω, κωβαλλῶ.

2) Ὁχεύω Ἡπ.(Κούρεντ.) Θράκ.(Σαρεκκλ.): Ὁ πεῖ νὸς ἱνέβ'κε μὴ ὄρνιθα Σαρεκκλ. Ἡ κόττα ἀναβαίνει Κούρεντ.

ἀνέβασι ἡ, Θεσσ.(Ἀλμυρ.) Νάξ.(Ἀπύρανθ.) Πελοπν.(Κορινθ. Λακων. Μάν.) Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν.) Ρόδ. Σύρ. κ. ἀ.—Λεξ. Μ.Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀνέβας' Σαμοθρ. ἀνέβας' Ἰμβρ. ἀνήβασι Πόντ.(Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάβασις. Ὁ τύπ. ἀνήβασι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνάβασις, ἄνοδος Πόντ.(Κερασ. Οἶν.)—Λεξ. Βλαστ.: Ἀνέβασι τοῦ βουνοῦ Κερασ. β) Ἀνωφέρεια Πελοπν.(Κορινθ.): Ὁ δρόμος ἔχει ἀνέβασι. γ) Μεταφ. πρόοδος Θεσσ.(Ἀλμυρ.) Σύρ.: Φρ. Εἶμαι 'ς τὴν ἀνέβασι (προοδεύω) Ἀλμυρ. Ἀνέβασι τσαιροῦ (εὐτυχεῖς χρόνοι, χρυσοὺς αἰῶν) Σύρ. 2) Ἡ ζύμωσις τοῦ φυράματος, τὸ φούσκωμα τῆς ζύμης Πόντ.(Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ ζουμάο' ἐν' 'ς σὴν ἀνέβασιν Κοτύωρ. Οὕς νὰ γίνεται ἀνήβασι, τὸ φουρνὶν θὰ ξάφτ' (ἕως ὅτου γίνῃ ἡ ζύμωσις, ὁ φούρνος θὰ πυρακτωθῇ) Χαλδ. 3) Ἀσθμα, δύσπνοια (ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ἡ

